Povídky, pohádky a další

17. Kauza ježibaba

V soudní síni Královského nejvyššího soudu pohádkové říše bylo nacpáno k prasknutí. Dnes se projednávala velmi závažná záležitost, která již několik dní hýbala celým pohádkovým královstvím.

Soudcem pro tento proces byl ustanoven děd Vševěd, známý nejen pro svou moudrost, ale i pro svou spravedlivost.

Na lavici obžalovaných seděla ježibaba. Žaloba zněla jasně: pokus o vraždu, omezování osobní svobody a kanibalismus.

Oběti seděly na straně svědků. Jeníček a Mařenka. Dvě nevinně vyhlížející děti sledovaly proces se zájmem. Šlo přece o jejich osudy. To oni jen o kousek unikli od ježibaby, která si je chtěla upéct. Jejich právník vylíčil celý ten příběh tak dojemně, že i přítomní otrlí loupežníci uronili nějakou tu slzu.

Obhájce obžalované se snažil vzbudit sympatie i vůči ježibabě, jenže se mu to nedařilo. Ošklivá stařena, která držela ty krásné děti pod zámkem v chlívku a ještě je chtěla sníst, nikoho neobměkčila.

Ježibaba poprosila o možnost pronést několik slov.

Děd Vševěd v zájmu spravedlnosti svolil.

Ježibaba se postavila před soudce a vyprávěla: „Vážený soude, žila jsem si celých dvě stě let úplně v klidu a starala se o svou zahradu a o perníkovou chaloupku. Podnikala jsem v oboru gastronomie. Mé perníky jsou vyhlášené široko daleko. Pomáhala jsem i nemocným, i když o mně každý vykládal, jak jsem zlá.

Jednoho dne jsem si hleděla svého a sušila léčivé byliny, když jsem

najednou uslyšela šramot na své střeše. Vykoukla jsem a slušně se zeptala: »Kdopak mi to loupe perníček?« O nic jiného nemohlo jít, přece poznám, když mi někdo krade perník.

Tenhle malý nezbeda se mi vysmál: »To nic babičko, to byl jenom větříček.«

Kdyby mi normálně řekl, že na můj perník dostal chuť, ráda bych mu nějaký kousek dala. Takhle mě ale docela naštval. Vždyť mi ničil novou střechu. To jsem měla dovolit aby mi do chalupy pršelo?… A ta holka mi ujídala ze zdí. Ani se nenamáhala zeptat se, jestli může.

Vyzvala jsem je tedy, aby šli ke mně domů. Nikdy nezapomínám na pohostinnost. Oba souhlasili a následovali mě do mého domu. Dala jsem jim malé pohoštění a požádala je: »Řekněte mi, kde bydlíte a já se s vašimi rodiči domluvím na náhradě škod, co jste mi způsobili.« Odmítli. Naléhala jsem dál a oni mi konečně řekli adresu, kde bydlí.

Když dojedli a dopili, vydali se prohlédnout můj dům. Vůbec se nezeptali, zda smějí takhle vniknout do mého soukromí. Vlezli i do chlívku a vypustili mého pracně vykrmovaného pašíka. Zavřeli za sebou vrátka a zámek na nich sám zapadl.

Nevěděla jsem, co mám dělat dřív. Potřebovala jsem chytit své prase a najít klíč od chlívku, abych pustila obě děti ven. Rozhodla jsem se nejdřív polapit vepře a teprve potom odemknout chlív s dětmi. Bohužel mé prase mezitím udolala vlčí smečka. Vrátila jsem se tedy ke své chaloupce a zjistila, že Jeníček a Mařenka mi snědli korýtko, které bylo upečené z nejlepšího perníku.

Rychle jsem našla klíč a otevřela vrata chlívku, aby ti dva nesnědli ještě něco dalšího. Potom jsem vytáhla těsto a chystala se udělat nové koryto a přemýšlela jsem, kde seženu nové prase.

Jeníček si to asi vyložil tak, že si je chci upéct a donutil mě, abych si sedla na lopatu, kterou vsouvám do pece své výrobky, a šoupl mě dovnitř. Naštěstí pec nebyla příliš rozpálená a já se dostala včas ven. I přesto jsem skončila v nemocnici s popáleninami druhého stupně na nohou a rukou. Tihle dva malí vandalové zatím unikli do bezpečí svého domova," ježibaba na několik okamžiků umlkla, aby se pořádně nadechla a zároveň vzpamatovala z prožité hrůzy.

„Slavný soude žádám, abyste řádně a důkladně projednali a prozkoumali má slova," pokračovala stařena. „Jistě zjistíte, že říkám pravdu. Nikdy jsem se žádného kanibalismu nedopustila ani náznakem. Věřte mi, nejraději ze všeho mám vepřové, drůbeží a hovězí nebo skopové maso… Pokud jde o pokus o vraždu, toho jsem se také nikdy nedopustila. A to omezení svobody byla pouze nehoda."

Po těch slovech se ježibaba odebrala na své místo a porota odešla k poradě. Všichni napjatě očekávali konečný verdikt. Zhruba za hodinu znovu přišel celý tribunál.

„Dospěla porota k rozsudku?" zeptal se slavnostně děd Vševěd.

„Ano, pane soudce," odpověděl za všechny kouzelný dědeček.

„Jak zní verdikt?"

„Porota došla k jednoznačnému závěru. Ježibaba je nevinná ve všech bodech obžaloby. Také jsme uznali, že zákonní zástupci Jeníčka a Mařenky jsou povinni nahradit ježibabě veškeré škody a ušlý zisk. Dále jsme se shodli, že obě děti se musí veřejně omluvit za to, co ježibabě udělali," oznámil kouzelný dědeček.

Děd Vševěd rád potvrdil vynesený rozsudek. Ještě než všichni opustili soudní síň, tak se Jeníček s Mařenkou upřímně a přede všemi omluvili

a slíbili, že už nikdy nic podobného neudělají.

Ježibaba zjihla a místo finančního vyrovnání škody ušlého zisku navrhla rodičům obou dětí alternativu. Rodiče a obě děti jí pomohou s perníčky a s opravou chaloupky. Ona jim za to celou tu záležitost odpustí. S tím celá rodina souhlasila a všichni odešli ze soudní budovy.

Jeníčkovi a Mařence se pečení a zdobení perníčků líbilo natolik, že se domluvili s ježibabou. Jakmile prý dorostou do správného věku, tak k ní půjdou do učení a pomůžou jí vedením perníkářské firmy.